

Ve Svaté zemi

Při první návštěvě Svaté země běží člověku hlavou nej-různější myšlenky. Někdo se nechá unést mediální smrští a vchází s představami probíhající občanské války – novináři většinou dobře ví, kde najdou „své“ záběry mladíků metajících kameny směrem k vojákům. Myslím však, že většina z nás, přicházejících z okruhu západní civilizace, je především přitahována minulostí. Minulostí, která v sobě skrývá potvrzení, že v této malé vyprahlé zemi na břehu Středoziemního moře byly vyjeveny základy dvou velkých monoteistických náboženství, jež tak významně ovlivnily i náš svět.

Já jsem se chtěl při návštěvě Izraele především dobrat pravdy. Pravdy o nekonečnu, smyslu života a povahy věcí vůbec. Zní to sice hodně nadneseně, ale jednou to bylo s notnou dávkou mladického velikášství řečeno, a tak tu teď poctivě medituji. Nakonec jedinou nezpochybnitelnou věcí je výběr tohoto místa, vždyť tajemství nadpřirozeného, které stojí ve sporu s logikou starých Řeků, avšak zároveň ji doplňuje o motiv pokory k poznatelnosti našeho světa, má domov právě zde.

Vyprahlé kopce, na kterých Ježíš činil svoje zázraky před zástupy lidí. Místa, kde skoro dva tisíce let před tím procházel Abrahám. Jak zvláštním způsobem se naplnil Boží slib, daný tomuto patriarchovi: „Pohled na nebe a sečti hvězdy, dokážeš-li je spočítat.“ A dodal: „Tak tomu bude s tvým potomstvem.“³ Nevyzpytatelné jsou úradky Věčného a jeho cesty se nám zdají mnohdy paradoxní.

³ Gn 15.5 *Bible*, Ekumenický překlad, 1985.

Negevská poušť
(Zdroj: © Shutterstock.com)

Snad i proto je tak těžké prorokovat, nakonec je to i z existenčního hlediska riskantní zaměstnání.

A teď po tomhle kraji chodím, přidušen vedrem a omámen všude pronikajícím jemným pískem navátým z pouště a usilovně přemýšlím. Snad je to právě písek v poušti, který napoví odpovědi na moje otázky. Leží tu přece tisíce let a jeho zrnko je tolik, že si lidé zvykli mluvit v této souvislosti o nekonečnu. I písek však má jen svou konečnou pravdu: Uber zrnko písku z hromady a hromada se nezmění. Uber další a další a opět se nic nestane. Avšak pozor, když budeš ubírat dostatečně dlouho, největší hromada zmizí, skládá se přece jenom z konečného počtu zrněk. Má to však háček – jeden lidský život nestačí na ubránění tolika zrn, v případě pouště by nestačily ani životy všech generací!